

Segítségül hívtam az Urat – Ozzy bizonyágtétele

Ozzy

illbehonest.com/hungarian

A nevem Ozzy, 22 éves vagyok. Nigériából származom. Röviden bizonyágot teszek, hogyan talált meg az Úr, és hogyan mentett meg.

Az otthonom keresztyén-féle otthon volt, de senki nem mondta meg igazán, kicsoda Jézus. Én pedig keresztyénnek vallottam magam, ahogy az sok nigériai otthonban is történik.

Amikor fiatal voltam, csak lógtam, kb. 8-9-10 évesen, nem is tudom. Mindig is gondoltam, hogy van Isten. Ahogy a Római levél mondja: mindenki tudja, hogy van Isten.

Próbáltam sok jót tenni, még kis koromban is, de nem volt békességem, mert tudtam, hogy rossz vagyok és voltam.

Bentlakásos iskolába kerültem, a szüleim ide küldtek iskolába, és szerintem a szívem itt lett még sötétebb. évesen kezdtem füvezni és inni, rossz társasággal időt tölteni; csatlakoztam egy bandához, ami még inkább megkeményítette a szívem.

Rossz ember voltam. Erőszakos voltam az iskolában. Volt egy szlogenünk, amit mondogattunk ott, ami kb. így hangzott: "A megbocsátás bűn." És ez került az én szívembe is. Ha valaki megbántott, alig bocsátottam meg neki, mert gonosz voltam. Utáltam az apámat és anyámat; de szerettem a bátyámat. Az egyetlen, akit tényleg szerettem.

De ettől még nagyon rossz voltam. Sok mindent tettem, amire a szüleim nem voltak büszkék. Borzasztó volt az iskolai teljesítményem, mindenem. Minden, amit tettem, rosszul sült el.

Emlékszem, amikor fiatal voltam, Angliába kellett volna jönnöm tanulni, de apám nem akart elengedni. Azt mondta, maradjam még egy évet Nigériában, mert azt hitte, ha elenged, szörnyű állapotba kerülnék. Én pedig nagyon mérges voltam. Dühös erre az életre. Most úgy tekintek erre mint Isten mindenhatósága; mert emlékszem, ahogy egyszer sétáltam, még Nigérián belül, amikor utaztam, és megláttam egy könyvet. A könyv írója pedig a Példabeszédek 23 alapján írta azt, ez állt benne: "ahogy az ember gondolkozik, olyan ő." Ezt a könyvet olvastam el életemben először. Nem tudtam akkor, mennyire biblikus, de azt tudtam, hogy én bolond vagyok. Tudtam, hogy változtatnom kell. Próbáltam sok vallásos dolgot tenni, de addig nem volt békességem, míg Angliába nem jöttem.

Eljöttem Angliába, és elfeledkeztem minderről, mentem tovább a magam útján. Egy katolikus iskolába jártam, próbáltam sok jót tenni. Sőt még azok közé is bekerültem, akik úrvacsorát osztanak. Megkereszteltek a katolikus gyülekezetben, és sok mindent csináltam továbbra is, de még mindig rossz voltam. Még mindig ittam, drogoztam, lányokkal voltam.

Az egyik dolog, ami megdöbentett, amikor Manchester-be jöttem, hogy egy nigériai barátomat meglátogassam, aki ugyanabba a gyülekezetbe járt, ahova én (ugyanott nőttünk fel Nigériában, ugyanoda jártunk iskolába) Amikor elmentem hozzá meglátogatni őt először, még ő is bűnben élt, és élvezte ezt.

Mikor következőre felkerestem őt Manchesterben, emlékszem, szórakozni mentünk éjszaka, ittunk, és

másnaposak voltunk. Reggel felkelt, és azt mondta, gyülekezetbe akar menni. Én eléggé megdöbbsentem: “Micsoda?” “Miért akarsz gyülekezetbe menni? Mit szoktál vasárnap csinálni?”

De aznap én is elmentem gyülekezetbe, azt hiszem, inkább egy karizmatikus gyülekezet volt ez, az emberek sikítottak. Tudom, hogy nem volt biblikus, és nem emlékszem, miről beszélt a pásztor, de azért engem megírt az egész, persze folytattam a magam útját. De a lényeg, hogy a barátom igazából adott nekem egy Bibliát. És onnantól fogva elkezdtem Bibliát olvasni. csak a Példabeszédeket. És a barátom, Fred bátorított, hogy olvassam az Újszövetséget. Elkezdtem olvasni az evangéliumokat, és megdöbbsentem, azokon, amiket Jézusról láttam, és amiket Ő mondott magáról, hogy Ő Isten Fia, mert ezt még senki nem mondta nekem azelőtt.

Így hát emiatt, a barátom miatt, Manchesterbe költöztem, hogy ott járjak egyetemre. Most ahogy visszatekintek erre, hogy ide jöttem, egy csodának tartom, mivelhogy elutasítottak, mikor először jelentkeztem. De imádkoztam; elveszett voltam és imádkoztam. Azt mondtam, Uram... nem is tudtam, mit mondok, kérlek segíts, hogy Manchesterbe jussak, és szolgálni foglak. Elmondtam ezt az imát. Az iskola visszaírt, hogy jöhetek, és végezhetem itt az egyetemet. Izgatott voltam, de még mindig elveszett. Idejöttem, de elfelejtettem, mit mondtam Istennek, és folytattam az életemet.

Az első évben jártam egy gyülekezetbe. Egy olyan gyülekezetbe, ami nem volt biblikus, mert úgy tűnt, ott soha senki sem vétkezik. Azt hittem, én vagyok az egyetlen képmutató. Mindent megpróbáltam, engedelmeskedni a parancsolatoknak; de rájöttem, hogy nem tudok felzárkózni azokhoz, akik ott keresztyéneknek vallották magukat.

Fred, a barátom elkezdte olvasni és komolyan venni a Bibliát, és mondott nekem sok mindent, amire én azt feleltem “Ember, le kell nyugodnod.” Mert azt gondoltam, ő túl szélsőségessé válik.

Aztán mondott egy dolgot aznap. Azt mondta: ez a Biblia komoly, és hogy ő nem tudja, van-e üdvössége vagy nincs. Ez váratlanul ért. Ha neki nincs üdvössége, mit szóljak én? Húha, gondoltam, hiszen olyan dolgaim is voltak, amiket előle is rejtegettem. Ő abbahagyta a dohányzást és a kábítószereszt. Én azonban a háta mögött még folytattam ezt, és mentem így gyülekezetbe. Képmutató voltam, benne sok borzasztó dologban. Ő meg azt mondta, nincs üdvössége. Ezen nagyon megdöbbsentem.

Isten kegyelméből találkozott aztán Kevin Williams-el, a Grace Fellowship pásztorával. A városban találkoztak, és onnantól a barátom elkezdett a gyülekezetbe járni. Elkezdte komolyan venni a Bibliát, és Krisztusról beszélt nekem. Nem is igazán tudom, azt hiszem, ő megtért. Aztán elhívott a gyülekezetbe.

Egy dolog, ami feltűnt egy ilyen biblikus gyülekezetben, hogy mindenki... a korábbi gyülekezetben a vége után én csupán a focirol akartam beszélgetni, és ez mindenképpen rendben volt. De amikor ide jöttem, mindenki Jézus Krisztusról beszélgetett kinyitva a Bibliájukat, örülve Krisztusnak; és ez nagyon meghökkentett.

Nem volt számomra kellemes, mert bűnös voltam, és láttam, hogy az emberek mennyire lelkesek Krisztusért, és hogy beszéljenek az ő nevééről. Ez egy kicsit provokált is. Arra, hogy ellenőrizsem a Szentírásból, hogy ki volt Krisztus.

Amikor ide jöttem, Kevin épp az Énekek Énekéről tanított, hogy Krisztus mennyire szereti a benne hívót, és hogy Ő mindent megtett. Mikor először hallottam az igazi evangéliumot, úgy voltam vele, ilyesmit még sosem hallottam azelőtt. Azt mondtam: “biztos van benne valami csapda.” “Hogy lehet, hogy csak annyit teszünk, hogy hiszünk Krisztusban?” Mert ahol eddig megfordultam, azt mondták: ezt meg ezt kell tenned, ezt kell tenned, figy-

elned kell magadra.

Abban az időben kb. hat hónapig nyomorult időszakom volt; mondtam Kevinnek, kérdeztem tőle: “Kevin, mit tehetek?” Elítéltek a bűneim. Nem akartam azt tenni, amiket korábban tettem. Nem akartam csellengeni.

Csak lógni a barátaimmal, és látni azt, hogy miről beszélgetnek - én nem ezt az életet akartam magamnak. Emlékszem, mikor egyszer egy éjszakai buliba mentem, és a zene meg minden... kiszaladtam onnan. Minden megítélt engem, szó szerint sírtam az úton. Azt mondtam: “Uram, meg akarok változni, ments meg!”

Még mindig tenni akartam valamit, és beszéltem Kevinnel. Ő azt mondta: “Nézd, meg kell térned, elfordulni a bűneidtől; Krisztus mindezt megfizette.” Kegyelmes volt velem, megmutatta a Szentírást, a János 19:30-at, ahol ezt mondja: Krisztus mindent megtett, és azt mondta: elvégeztetett. Csak bíznod kell Benne.

Mire én: “Wow, ez ennyire könnyű is lehet!” Hallgattam prédikációkat, Paul Washer-től is, ahol ugyanazokat a dolgokat mondták. De én még mindig azt kerestem, mit tehetek. Nyomorult állapotban voltam, mert egyszer azt gondoltam: megmenekültem, mert elhagytam néhány bűnömet. A saját teljesítményemre néztem, és nem Krisztusra.

Tovább imádkoztam. Esténként nem tudtam rendesen aludni. Eljöttem egyszer, amikor Zoe tett bizonyosságot, ott ültem elől, amikor Zoe mondta el a bizonyosságát. Imádkoztam akkor, azt mondtam: “Uram, kérlek ments meg. Bízni akarok Benned. Nem akarom ezt az életet.” Zoe elmondta a bizonyosságát, és olyan volt, mintha nekem beszélt volna.

Az Úr megnyitotta a szívemet akkor. Zoe elmesélte az életét, hogy milyen képmutató volt, és hogyan nézett aztán Krisztusra. Mondott egy igeverset, Róma 10:13, ahol ez áll: “Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.”

Láttam a Szentíráásban: “Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.” Aznap este sírtam ezen az Igén. Uram, a Te Igéd azt mondja: “Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.” Uram, nem tudom, hogy igaz vagy-e., hogy valóságos vagy-e. De a Te Igéd ezt mondja; meg kell mentened!

Hazamentem aznap, és így szóltam: Uram, ez áll a Te Igédben. Megragadom az Ígéretedet. és aztán mintha csak kattant volna. Azt mondtam: Bízni fogok Benned, hova máshova mehetnék?

Azt hiszem, megértettem az evangéliumot, hogy minden Krisztusról szól. Nem kell, hogy magamra nézsek, Ő mindent megfizetett.

És csak köszönöm Istennek. Attól kezdve az Úr megmutatott nekem dolgokat. Amikor hitre jutottam, az első könyv, amit elolvastam, János evangéliuma volt, ami szinte az eszemet vette arról, hogy ki volt Krisztus, és milyen nagy az Ő értéke. Onnantól fogva az Úr mindig többet és többet segít nekem, hogy megértsem, kicsoda Ő. Ezért kell az evangélium minden nap.

Csak bátorítani akarok mindenkit, ha még nem bíztál Krisztusban, Ő minden, amire a világban szükségünk van, meg kell térnünk, és bízunk kell Benne. Mindent kifizetett a bűnösökért. Jézus azt mondta a tizenkettőnek: “Vajon ti is el akartok menni?” – János 6:67 Simon Péter így felelt: “Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.” – János 6:68-69